

อักขรวิธีที่ควรเปลี่ยน และไม่ควรเปลี่ยน

นิตยา กาญจนวรรณ
ภาควิชาอักษรศาสตร์ สำนักศิลปกรรม
ราชบัณฑิตยสถาน

บทคัดย่อ

ราชบัณฑิตยสถาน มีหน้าที่กำหนดการเขียนสะกดการันต์คำไทย เพื่อใช้เป็นมาตรฐานในหนังสือราชการและการศึกษาในโรงเรียน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ยังมีการแก้ไขปรับปรุงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ยังไม่ตาย การสะกดการันต์คำบางคำจึงอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน ในปัจจุบันมีการสะกดการันต์คำบางคำที่ไม่ตรงตามที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม บางแบบก็มีเหตุผลทางด้านภาษาศาสตร์ที่สมควรนำมาพิจารณา แต่บางแบบก็ไม่สมควรนำมาพิจารณาเพราะผิดหลักการเขียน หรือเขียนผิดด้วยจุดประสงค์บางประการ

คำสำคัญ : อักขรวิธี, การสะกดการันต์, การใช้ไม้ไต่คู้, การเขียนคำสั้นยาว

๑. บทนำ

อักขรวิธีหมายถึงการเขียนสะกดการันต์คำต่าง ๆ เนื่องจากรูปของคำที่เขียนย่อมมีต่าง ๆ กันไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย จึงมีความจำเป็นต้องเลือกรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งขึ้นมาใช้เป็นแบบฉบับของการเขียน เพื่อให้สามารถสื่อได้ตรงกัน

หน่วยงานซึ่งทำหน้าที่นี้ ก็คือราชบัณฑิตยสถาน เพราะเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเรื่องการชำระพจนานุกรม ตามหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ประการหนึ่งคือ

“ดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดทำ

พจนานุกรม สารานุกรม อักษรานุกรม อนุกรมวิธาน การบัญญัติศัพท์วิชาการ สาขาต่าง ๆ รวมทั้งการจัดทำพจนานุกรมศัพท์วิชาการภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทยและงานวิชาการอื่น ๆ” (ราชกิจจานุเบกษา ๒๕๔๔ : ๒)

ในด้านอักขรวิธีนี้ ราชบัณฑิตยสถานได้ตั้งหลักไว้แต่ต้นว่า

เมื่อโบราณเคยเขียนกันมาอย่างไรมาก ก็ถือตามแบบนั้น ซึ่งเรียกว่าเขียนตามกฎเกณฑ์โบราณ เช่น คำบาลีและสันสกฤตที่ใช้ปะปนกันอยู่ทั้งสองอย่าง ก็ได้เลือกเก็บเฉพาะคำที่ใช้กันมากเป็นพื้น เช่น “มนุษย์” กับ

“มนุษ์” เราใช้ มนุษย์ มากกว่า ก็เลือกเก็บแต่คำ มนุษย์, คำบางคำซึ่งโบราณเขียนรูปหนึ่ง แต่ในปัจจุบันนิยมเขียนเป็นอีกรูปหนึ่ง เพื่อให้ตรงตามรูปคำภาษาเดิม เช่น “วงษ์” เป็น “วงศ์” ก็เก็บไว้ทั้งสองคำ แต่คำแรกบอกว่าเป็น “(โบ)” หรือคำที่มาจากบาลีสันสกฤตซึ่งใช้ในภาษาไทยนานแล้ว จนถือได้ว่าเป็นคำไทย ก็ใช้อักขรวิธีตามรูปที่โบราณใช้มา เช่น “พราหมณ์” ไม่เขียนอย่างง่าย ๆ ว่า “พราหม” ถ้าไม่เคยใช้เช่นนั้นก็ใช้ตามอักขรวิธีของไทย เช่น “สำลี” ไม่เขียนเป็น “ศัมลี” เพื่อเลียนสันสกฤต “ศาลมลิ” ถึงแม้จะได้พยา-

ยามถือตามกฎเกณฑ์โบราณอย่างเคร่งครัดแล้วก็ดี ยังมีอักษรวิธีบางอย่างที่โบราณใช้สับสน ซึ่งคณะกรรมการไม่อาจถือตามได้ ก็ได้วางหลักเกณฑ์ใหม่โดยยึดหลักเกณฑ์โบราณซึ่งเคยใช้มาแล้วเป็นบรรทัดฐาน

(ราชบัณฑิตยสถาน ๒๕๔๖ : ฐ)

เมื่อถือตามกฎเกณฑ์ตั้งว่านี้แล้วราชบัณฑิตยสถานก็ได้ให้รายละเอียดไว้ ๖ ข้อ ซึ่งปรากฏอยู่ใน “คำนำพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๙๓ เมื่อพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง”

ผู้ใช้ภาษาบางคนอาจจะไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่เมื่อจะใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ ก็ต้องใช้ตามนั้นเพื่อประโยชน์ของการสื่อสารนั่นเอง

หลังจากที่ราชบัณฑิตยสถานได้เผยแพร่พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๙๓ ออกมาแล้วก็ยังสามารถปรับปรุงพจนานุกรมต่อมาอีกโดยมิได้หยุดยั้ง เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่ยังไม่ตาย ย่อมมีทั้งคำเกิดใหม่ และคำที่เลิกใช้แล้วปรากฏขึ้นอีกอย่างมากมายตามกาลเวลา พจนานุกรมฉบับต่อมาไม่ว่าจะเป็นฉบับ พ.ศ. ๒๕๒๕ หรือฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๒ ล้วนแต่มีการปรับปรุงเรื่องอักขรวิธีอยู่เสมอ

การปรับปรุงเรื่องอักขรวิธีที่ผ่านมานี้มีทั้งเรื่องการปรับเปลี่ยนคำ เช่น ตัดคำว่า “เสพย์” ทิ้ง ให้ใช้คำว่า “เสพ” เพียงคำเดียว เพิ่มคำว่า “สาส์น” เปลี่ยน

การเขียนคำว่า “ถะมิน” เป็น “ถะมิน” [ถะมิน] เปลี่ยนการเขียนคำว่า “งอกแกก” เป็น “งอกแกก” ฯลฯ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ล้วนแต่มีเหตุผลรองรับทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความหมายหรือเสียง บางเรื่องก็เริ่มต้นมาจากข้อสังเกตของกรรมการเอง และบางเรื่องก็มาจากความคิดเห็นของผู้อื่น

บัดนี้มีข้อสงสัยจากผู้ใช้ภาษาคำว่า “แซบ” ซึ่งออกเสียงสั้นนั้น เหตุใดพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงกำหนดให้เขียนว่า “แซบ” โดยไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ หากไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับก็ย่อมหมายความว่าคำนี้ออกเสียงยาวเท่า ๆ กับคำว่า “แซม” ใช่หรือไม่

ข้อสงสัยอีกประการหนึ่งก็คือ การสะกดการันต์ของคำบางคำที่ปรากฏอยู่ในเว็บไซต์ต่าง ๆ นั้นไม่เหมือนอย่างที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย สมควรจะนำวิธีเขียนแบบใหม่ ๆ เหล่านี้เข้ามาพิจารณาด้วยหรือไม่

๒. ระบบการเขียนของไทย

ก่อนที่จะตอบข้อสงสัยวิธีการเขียนคำว่า “แซบ/แซบ” ได้นั้น สมควรที่จะพิจารณาระบบการเขียนของภาษาไทยเสียก่อน ดังนี้

๒.๑ การเขียนสัญลักษณ์แสดงเสียงสั้นของภาษาไทยนั้นแสดงได้ด้วยสระสั้น อันได้แก่ อะ อิ อี อุ เอะ แอะ

โอะ เอาะ เอาะ เอียะ เอื้อะ อัวะ

๒.๒ สระอะ หากมีตัวสะกด รูปอะ เปลี่ยนเป็นไม้หันอากาศ เช่น
ปะ + น = ปัน

๒.๓ สระเอะ และ สระแอะ หากมีตัวสะกด รูปอะ เปลี่ยนเป็นไม้ได้คู่ เช่น
เปะ + น = เป็น
แกระ + น = แกรีน

๒.๔ สระโอะ หากมีตัวสะกดรูปโอ กับ อะ ลดรูปหายไป เช่น
โกะ + ล = กล

๒.๕ สระเอาะ หากมีตัวสะกดเปลี่ยนรูปเหลือเพียง ตัวอ เช่น
เคาะ + ก = ครอก

๒.๖ สระเออะ หากมีตัวสะกดตัวอ และ รูปอะ เปลี่ยนเป็น รูปอิ เช่น
เงอะ + น = เงิน

๒.๗ สระเอียะ และ สระเอื้อะ หากมีตัวสะกด รูปอะ หายไป เช่น
เจียะ + ก = เจียก
เอื้อะ + ก = เอื้อก

๒.๘ สระอัวะ หากมีตัวสะกดรูปไม้หันอากาศ กับ รูปอะ หายไป เช่น
จัวะ + ก = จิวก

๒.๙ สระอัวะ หากมีตัวสะกดรูปไม้หันอากาศ กับ รูปอะ หายไป เช่น
จัวะ + ก = จิวก

๓. การเขียนคำสั้นยาวที่ปรากฏในพจนานุกรม

ใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ปรากฏคำสั้นยาวตามเกณฑ์ที่กล่าวไว้ข้างต้น ดังนี้

๓.๑ หากพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงกลาง (อักษรกลาง) หรือพยัญชนะเสียงสูง (อักษรสูง) เสียงวรรณยุกต์คงเดิม
เช่น

เสียงยาว	เสียงสั้น มีไม้ไต่คู้กำกับ เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน
เลียนแบบ	นอนแบบ
ปรต	เปิด
เศรษฐกิจ	เสร็จ
เหตุ	เห็น
เอิน	เอ็น
เอตส์ (อ. AIDS)	เอ็ด

๓.๒ หากพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ (อักษรต่ำ) และเป็นคำเป็น เสียงวรรณยุกต์คงเดิม เช่น
เสียงยาว

	เสียงสั้น มีไม้ไต่คู้กำกับ เสียงวรรณยุกต์ไม่เปลี่ยน
นิกายเซน	ลายเซ็น
ของแพง	ฝึกแพ๊งแพว
วอมแวม	ว้อมแวม
วอม ๆ แวม ๆ	ว้อม ๆ แวม ๆ
แวม ๆ	แวม ๆ
หมวดแหยม	อย่าไปแหยม

๓.๓ หากพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ (อักษรต่ำ) และเป็นคำตาย เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงตรี เช่น
เสียงยาว

	เสียงสั้นมีไม้ไต่คู้กำกับ เสียงวรรณยุกต์ตรี	
นกกาก	แซ็กคาริน (saccharin)	(แซะ + ก)
กระแทก	แท็กซี	(แทะ + ก)
พิเภก	หญ่าเพ็ก	(เพะ + ก)
แลก	แล็กเกอร์	(และ + ก)
	แล็กโทส (อ. lactose)	
เมตตา	เม็ด	(เมะ + ต)
ยอก, แยก	ย็อกแย็ก	(เยาะ + ก, แยะ + ก)
	ย็อกแย็ก ๆ	
	ย็อก ๆ แย็ก ๆ	
แยบคาย	แย็บ (อ. jab)	(แยะ + บ)
แรก	แร็กเกต (อ. racket)	(แระ + ก)
ลอก	ล็อก	(เลาะ + ก)
	ล็อกเกต (อ. locket)	
แวบเดียว	แว็บเดียว	(แวะ + บ)

ส่วนคำที่มีแต่เสียงสั้น ก็มี เช่น

หลับผล็อย

แผ่นแผลิว

แลบลิ่นแผลือบ ๆ

หลับผล็อย ๆ

แลบลิ่นแพลือบ

ว็อบแว็บ

เปล็ดดอก

แลบลิ่นแพลือบ ๆ

ว็อบ ๆ แวบ ๆ

มันแผลือบ

แลบลิ่นแพลือบ

คำที่ออกเสียงสั้น แต่ไม่มีรูปไม่ได้คู่กำกับก็มี เช่น

เสียงยาว

แปดเปื้อน

ถั่วแปบ

แปรงลวด

เจ็บแปลบ

เจ็บแปลบ ๆ

ขุนแผน

ถั่วอก

แหบชิด

แหวดล้อม

เสียงสั้น

บีบแตรเป็ด

แป็บเดียว

เสียงแปร่ง

เจ็บแปล็บ

เจ็บแปล็บ ๆ

แผ่นดิน

ง่อกแงก

นอนแซ่ว

โกยแห่บ

ตวาดแหว็ด

๔. รูปการเขียนที่น่าจะเป็น

หากพิจารณาโดยผิวเผินอาจจะกล่าวได้ว่า รูปวรรณยุกต์ที่กำกับอยู่ทำให้ออกเสียงสั้น แต่จะทำให้ตอบคำถามมิได้ว่า เหตุใดคำว่า “ง่อกแงก” และ “แห่บ” จึงใช้รูปวรรณยุกต์เอกกำกับเพื่อให้ออกเสียงโท ทั้ง ๆ ที่ “ง่อกแงก” และ “แห่บ” เป็นเสียงโทอยู่แล้ว โดยไม่ต้องมีรูปวรรณยุกต์กำกับอีก

ตามหลักการใส่รูปวรรณยุกต์กำกับนั้น ถ้าพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะเสียงต่ำ (อักษรต่ำ) มีสระเสียงยาวและตัวสะกดเป็นคำตาย จะเป็นเสียงโทได้ทันทีโดยไม่ต้องมีรูปวรรณยุกต์กำกับ เช่น งาก แต่ถ้าเป็นสระสั้น ต้องใช้รูปวรรณยุกต์เอกกำกับ เพื่อให้เป็นเสียงโท เช่น งัก

เพราะฉะนั้น การที่คำว่า ง่อกแงก และ แห่บ มีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับเพื่อให้เป็นเสียงโทได้ ย่อมแสดงว่า คำนี้มีสระสั้น

มีทางเดียวที่จะชี้ได้ว่า คำนี้ใช้สระสั้น ก็คือต้องถอยหลังกลับไปหารูปเดิมก่อนการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ “ง่อก” น่าจะมาจากสระเอาะ ไม่ใช่สระออ และ “แงก” กับ “แห่บ” น่าจะมาจากสระเอาะ

ไม่ใช่ สระแอ ดังนี้

เงาะ + ก = ง่อก

แงะ + ก = แ่งก

แห่ะ + บ = แห่บ

หากพิจารณาในแง่นี้ คำที่เขียนด้วยสระยาวอีกหลายคำ แท้ที่จริงน่าจะเป็นสระสั้นที่เปลี่ยนแปลงมา จึงน่าจะใช้รูปวรรณยุกต์กำกับได้โดยไม่ผิด เช่น

คำที่ปรากฏในพจนานุกรม

ม่อลอกม่อแลก

มะลอกมะแลก

ลอกแลก

วอกแวก

คำที่น่าจะเขียนได้

ม่อลอกม่อแลก

มะลอกมะแลก

ลอกแลก

วอกแวก

ในกรณีของสระสั้นที่เปลี่ยนรูปไป เป็นไม้ไต่คู้นั้นอาจจะพิจารณาได้ยาก กว่ากรณีของการลดรูปอย่างธรรมดา ทั้งนี้ เพราะเกิดการเปลี่ยนแปลงรูป การเขียน ไม้ให้ไม้ไต่คู้ปรากฏคู่กับรูป วรรณยุกต์ เมื่อเครื่องหมายบอกเสียง สั้นหายไป ผู้เรียนภาษาจึงต้องจำเป็น คำ ๆ ว่า รูปสระสั้นและสระยาวที่ เหมือนกันนั้น คำใดเป็นสระสั้น คำใด เป็นสระยาว เช่น เก่ง กับ เก้ง ทำไม คำแรกออกเสียงสั้น ทำไมคำหลังออก

เสียงยาว ทั้ง ๆ ที่รูปสระเหมือนกัน สองคำนี้สามารถสันนิษฐานได้ว่า

เก๊ะ + ง = เก่ง

เก้ + ง = เก้ง

ในพจนานุกรม **ศัพท์ พจนานุกรม ภาษาไทย** ของ **ปิลเลอแก้ว** ยังปรากฏ รูปวรรณยุกต์เอกวางอยู่เหนือไม้ไต่คู้ ในคำว่า **เก้ง** ซึ่งพิมพ์ผิดหรือโปรแกรม คอมพิวเตอร์ปัจจุบันไม่สามารถแสดง รูปได้แล้ว

ในหนังสือ **แบบเรียนเร็ว ของ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ** ก็มีรูป วรรณยุกต์เอกปรากฏอยู่เหนือไม้ไต่คู้ ในคำว่า เช่น เต็น เขม่น เขมัน แก่น แม่น แน่น แวน แก่วน แปร์น ร่อน ว่อน ฯลฯ ซึ่งคำเหล่านี้ล้วนออกเสียง สั้นทั้งสิ้น ถ้าเป็นเสียงยาว เช่น แม่น ก็จะไม่มีรูปไม้ไต่คู้กำกับ

หากพิจารณาในแง่คำที่เขียน ด้วยสระยาว แต่ความจริงออกเสียงสั้น ก็น่าจะใช้รูปวรรณยุกต์กำกับได้ เช่น

คำที่ปรากฏในพจนานุกรม

คุยกันแซด

เซแซด ๆ

อาหารแซบมาก

นอกจากนี้ ก็ยังอาจจะทำให้เขียนคำอื่น ๆ ที่ออกเสียงสั้นได้อีก เช่น

คำที่ปรากฏในพจนานุกรม

เสียงกรนครอก

คอยเงก

ชอกเขา

เสกคาถา

เข้าเซตกัน

เมืองนอก

ขันนอต

หญ้าแพรก

มอบหมาย

รอก

แรด

เวช

เนตบอล

ยางแพบ

ผงซั๊กฟอกแพบ

คำที่น่าจะเขียนได้

คุยกันแซ่ด

เซแซ่ด ๆ

อาหารแซ่บมาก

คำที่น่าจะเขียนได้

เสียงลิงขู่ครอก ๆ

เง็กลั้ง

ซ็อกเกอร์

เซ๊กซ์

เข้าเซ่ตกัน

ถุกน็อก

ขันนอต

แพ๊กของ

มีอบ

เพลงร็อก

แร่ด

เว๊บ

เน่ตบอล

ผงซั๊กฟอกแพ๊บ

ส่วนคำอื่น ๆ ที่ไม่มีตัวเทียบในพจนานุกรมก็น่าจะเขียนได้ เช่น ไร้วรรึก ชักแห้งก ๆ ชักแฉก ๆ เรื่องนั้นแป๊กไปแล้ว

แม้แต่คำที่พจนานุกรมกำหนดให้เขียนเป็นเสียงยาว ก็อาจจะทำให้เป็นเสียงสั้นได้ เช่น ล็อกเกิด แร็กเกิด โดยไม่จำเป็นต้องเขียนด้วยสระยาวแล้วกำหนดให้อ่านเสียงสั้น ดังในคำว่า

แฟล็กซ์ [แฟล็ก] ชื่อไม้ล้มลุก (อ. flax)

ด้วยเหตุผลการวิเคราะห์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ คำว่า “แซบ” ถ้าออกเสียงสั้นก็น่าจะเขียนว่า “แซบ” ได้

๕. รูปการเขียนที่ปรากฏในเว็บไซต์

หากมีโอกาสเข้าไปอ่านการสนทนาหรือการออกความคิดเห็นต่าง ๆ ในเว็บไซต์ต่าง ๆ อาจจะสังเกตเห็นว่าการสะกดการันต์ของคำบางคำไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยไม่เหมือนอย่างที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม

เหตุการณ์เช่นนี้อาจจะเหมือนกับเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดรูปการเขียนคำไทยเป็นครั้งแรกเมื่อพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๙๓ พิมพ์เผยแพร่ ออกมานั้นก็น่าจะสร้างความขัดแย้งในด้านอักขรวิธีไม่น้อย เช่น คำจากบาลีสันสกฤตที่หมายความว่า “คน” นั้น ราชบัณฑิตยสถานเลือกเขียนแบบสันสกฤตว่า “มนุษย์” แทนที่จะเป็น “มนุสส์” ตามแบบบาลี และไม่เลือกที่

จะเขียนตามเสียงอ่านว่า “มะนุด” อย่างภาษาลาว

ที่เป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นด้วยเหตุผล ๒ ประการ คือ ประการแรก ในขณะที่นั้นมีผู้เขียนคำนี้ตามแบบสันสกฤตมากกว่าบาลี ประการที่สอง ตัวสะกดนั้นเป็นสิ่งบ่งบอกความหมาย ถ้าเขียนตามเสียงอ่าน อาจจะทำให้ไม่ทราบว่คำนั้นมีความหมายว่าอย่างไร ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ก็คือคำไทย ๓ คำ “ข้า คำฆ่า” ทั้ง ๓ คำนี้ออกเสียงเหมือนกัน

แต่เขียนต่างกัน เพราะตัวเขียนบอกความหมายที่ต่างกัน

สิ่งที่น่าสังเกตในเรื่องการเขียนคำไทยในเว็บไซต์ก็คือ เป็นการเขียนตามเสียงอ่าน ซึ่งมีเหตุผลหลายประการ เหตุผลที่ใหญ่ที่สุดก็คือ “การไม่ต้องการอยู่ในกรอบ” หรือ “ต้องการทำอะไรที่คิดว่าใหม่ ไม่เลียนแบบของเก่า”

การเขียนที่เปลี่ยนไปนี้อาจจะแบ่งกล่าวได้เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

การเขียนตามเสียงพูด เช่น

อะไร	เปลี่ยนเป็น	อาราย
ใคร	เปลี่ยนเป็น	คราย
จริง	เปลี่ยนเป็น	จิง
จริงหรือ	เปลี่ยนเป็น	จิงหรือ
ท่าน	เปลี่ยนเป็น	ทัน

การเขียนตามเสียงพูดนี้ ถ้าเป็นคนที่พูดเสียงควบกล้ำไม่ได้ ตัว ร ล ก็จะหายไปด้วย เช่น

เปล่า	เปลี่ยนเป็น	ป่าว
นอกจากนี้ บางพยางค์ก็จะหดสั้นลงไปด้วย เช่น หรือเปล่า	เปลี่ยนเป็น	ฮะป่าว

การเปลี่ยนรูปการเขียน เช่น

ใจ	เปลี่ยนเป็น	จัย
อย่างไร (ยังไง/ง)	เปลี่ยนเป็น	งัย
สะ/วะ	เปลี่ยนเป็น	งะ

การสร้างรูปการเขียนใหม่ เช่น

ทั้งนั้น	เปลี่ยนเป็น	ท่างงน้านน
----------	-------------	------------

การสร้างรูปการเขียนใหม่นี้บางครั้งก็เกินไปเพื่อหลีกเลี่ยงคำหยาบ เช่น

มึง	เปลี่ยนเป็น	มรึง
กู	เปลี่ยนเป็น	กูรู
แม่มึง (แม่ง)	เปลี่ยนเป็น	แมร้ง
สัตว์	เปลี่ยนเป็น	สาด

การเขียนผิดหลักการใช้อักษรพยัญชนะ

การเขียนผิด	เปลี่ยนเป็น	เช่น
กระมัง (มั้ง)	เปลี่ยนเป็น	มั้ง
หรือไม (ไหม/มัย)	เปลี่ยนเป็น	มัย/ไม
ว่า	เปลี่ยนเป็น	ว้า
ว้าย	เปลี่ยนเป็น	ว้าย
นะ	เปลี่ยนเป็น	น๊ะ
คะ	เปลี่ยนเป็น	ค๊ะ
โน้ต	เปลี่ยนเป็น	โน๊ต

บรรณานุกรม

- ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. ๒๕๔๒. *แบบเรียนเร็ว เล่ม ๑, ๒, ๓*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย.
- ปัลเลอกัวซ์ (Pallegoix). ๒๕๔๒. *ศัพท์ พจนานุกรม พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๔๔. *ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๑๘ ตอนที่ ๑๐๔ ก วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔*.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๐๓. *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๐๓*. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๓๘. *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๓๘*. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๔๖. *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๖*. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.

การเขียนที่เปลี่ยนไปเหล่านี้ ส่วนใหญ่ช่วยเพิ่มอารมณ์ให้แก่ข้อเขียน แต่ “การเขียนผิดหลักการใช้อักษรพยัญชนะ” แสดงให้เห็นข้ออ่อนด้อยทางด้านภาษาไทยของคนกลุ่มนี้

รูปการเขียนที่เปลี่ยนไปเหล่านี้ คงจะไม่สามารถทำให้พจนานุกรมเล่มใดเปลี่ยนตามไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “การสร้างรูปการเขียนใหม่ตามใจ” และ “การเขียนผิดหลักการใช้อักษรพยัญชนะ”

๖. บทสรุป

การเขียนคำที่ไม่ตรงกับอักขรวิธีในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน นั้น มีทั้งการเขียนที่มีเหตุผลประกอบ และมีทั้งการเขียนผิดอักขรวิธีไทย และการสร้างรูปใหม่ตามเสียงพูดหรือเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาบางประการ รูปการเขียนที่ราชบัณฑิตยสถานน่าจะนำมาพิจารณาได้น่าจะเป็นแบบแรก เพราะเป็นแบบที่มีเหตุผลทางด้านภาษาศาสตร์ประกอบ

Abstract

Written Forms That Should and Should Not Be Changed

Nitaya Kanchanawan

Associate Fellow of the Academy of Arts, The Royal Institute, Thailand

One of the commissions of The Royal Institute of Thailand is to compile an official Thai - Thai language dictionary. So far three editions of the official dictionary have been released. More words have been included and some of the spellings have been changed due to the fact that Thai is a living, changing language. At present, however, some words are spelled in different forms. This is because some of the words have certain linguistic reasons for their spelling, while others, especially those on the Internet, are spelled out wrongly due to various reasons, i.e. carelessness, the desire to avoid vulgarity, etc. It is worth considering the inclusion of the former which are based on certain linguistic reasons in the next edition of the dictionary.

Key words : spelling, the use of short sound marker (mai tai khu), the written form of short and long vowels